

har befæstet sig gennem Aarene. Senere er jeg bleven Folketingsmand for Københavns 3die Valgkreds, der i kort Begreb er Frue Kirkes Sogn. Jeg skulde derfor dog have nogen Ret til at tale om dette Taarn, hvad vel heller ikke nogen vil nægte mig.

Da jeg i Dag kom herud, fandt jeg paa mit Bord en gul Konvolut, som snildt eller enfoldigt — jeg ved ikke hvad — ikke bar Mærke af nogen Afsender, jeg ved derfor ikke, hvem der har sendt den, men i den Konvolut laa et meget daarligt Billede af Frue Taarn i dets ramponerede Skikkelse med Spir paa og en saalydende Underskrift: „Frue Spir, saaledes som Københavns Borgere ønske det genrejst“. Jeg er ogsaa Borger i København og tilmed Folketingsmand for Frue Kirkes Kreds, og jeg maa sige, at til mig er der ikke kommet et eneste Ønske fra nogen Beboer i denne Kreds om at faa Spir rejst paa Kirken. Det har været mig magtpaaliggende at tale baade med den ene og med den anden om denne Sag, og jeg kan sige, at jeg har truffet mange Mennesker, der vare lige glade, enten der var Spir paa Frue Kirke eller ikke. Nogle have sagt: Her er en Mand, der vil give en Gave, hvorfor skal man saa sige Nej? Men nogen Tilhænger af Spiret har jeg ikke fundet. Derimod er der af eget Initiativ kommet saa den og saa den for at styrke mig i min Modstand mod Spiret. Hvorledes Sognebeboerne og Kredens Vælgere i det hele og store tænke og føle, ved jeg ikke, men jeg føler det som min Pligt at staa frem her i Tinget og sige, at jeg er en Modstander af dette Spir. Jeg vilde synes, at det var en Krænkelser af min personlige Følelse, af min Skønhedssans og min Pietet mod denne Kirke, om man rev det smukke Taarn og det gyldne Kors ned og satte et Spir i Stedet. Og hvis dette Billede, der er sendt os, skal være en tro Gengivelse af det, vi kunne vente os, tror jeg, enhver tilstedeværende vil sige: Gud fri og bevare os, lad os dog beholde det, vi have!

De Tanker og de Følelser, jeg har om denne Sag, har jeg lagt for Dagen i den Mindretalsbetænkning, jeg har skrevet, og som er omdelt til de Herrer. Jeg skal i de faa Ord, jeg agter at sige, ikke komme

synderlig udenfor denne Betænkning. Der har jeg efter fuldt Overlæg sagt, hvad jeg tænker og mener og føler. Jeg føler da først og fremmest overfor Flertallets Udtalelser, at de skyde ovenover og udenom Maalet, helt omgaa den Sag, hvorm nærstående Lovforslag drejer sig. Nærstående Lovforslag drejer sig som af mig i Betænkningen paavist om en Henvendelse, der er sket fra en Rigmand her i Byen med Tilbud om at sætte Spir paa Frue Kirke, hvorpaa Konsistorium har svaret, at det med Tak vilde modtage Gaven, hvis man kunde formaa Staten eller Kommunen til at paatage sig Vedligeholdelsen af Spiret, da Kirken selv ikke ejede Midler dertil. Konsistorium er derefter gaaet til Staten, repræsenteret ved Kultusministeren, og har bedt denne om af Statskassen at skaffe de nødvendige Midler til Veje. Hvis dette maatte mislykkes, hvad meget tyder paa efter dette høje Tings Holdning, hvis altsaa Kultusministeren ikke har Held til at skaffe Pengene af Statskassen ved Hjælp af Bevilgningmyndigheden, have Spirets Venner, Konsistorium, ikke anden Vej at gaa end at henvende sig til Byens Borgerstyrelse, til Magistrat og Borgerrepræsentation, og anmode den om Penge, og hvis der ikke ydes Penge hverken af Staten eller af Kommunen, er den Sag ifølge Konsistoriums egen Skrivelse til Rigmanden bortfalden, og saa er det dermed givet, at det er forbudt enhver privat Mand at sætte Spir paa denne Kirke, i hvert Fald i denne Omgang.

Det har ikke været mig muligt, saaledes som det har været nogle af mine Kolleger her i Salen, at behandle denne Sag, som om den kun angik Spørgsmaalet, hvorvidt vi skulde bevilge nogle Penge af Statskassen til at vedligeholde et Spir i København, eller om vi ikke skulde bevilge disse Penge. For mig er Spiret kontra Taarnet meget vigtigere end den Bevilling, her er Tale om. I det Øjeblik, vi mente, at vi ved Spiret naaede noget, der i Forhold til det nuværende Taarn var virkelig attraaværdigt, maatte vi ogsaa kunne finde Udveje til, selv i disse fattige Tider, af Statskassen at anvise et ringe Beløb til den fremtidige Vedligeholdelse. Jeg mener derfor, at det er fuldt paa sin Plads, at